הַשְּׁבִירָה וְהַשְּׁאִיפָה לַתִּקּוּן

י

עולם התוהו, ושבירותיו, ותיקוניו, מורים לנו, שעוצם הרצון לתיקון, לשכלול, להויה, שהם הטוב הגמור, פועל הוא בכח מלא מאד מאד.

אין ההויה יכולה לקבל את כל עוצם הטוב של המהות העליון, אמיץ כח אין סוף. ההויה החלקית מתמסמסת מרוב הטוב, מעוצם החיים, משתברת היא מרוב שאיפתה. אבל לא מפני זה יחדל הטוב הגשא לעשות את דרכו, הוא חוזר ובונה אחר השבירה, והבנין המתוקן עולה יפה יפה, באין ערוך ליקרתו.

וכל כך מרובה היא מדה טובה ממדת פורענות, עד שכדאי לסבול את כל יסורי השבירה, את כל קלקולי הריסה, רק שיצאו עולמים משוכללים כאלה, שנושאים בכחם עושר חיים כזה, שהוא מצד עצמם למעלה מכחם.

ואין המהוה העליון בוחר בדרך מדודה ומצומצמת, כדי שיעור היכולת של ההויה, שאם כן היה הטוב מוגבל לא לפי עוצם עז חיי היוצר כל, אלא לגמרי לפי תנאי היצירה החלושה.

למה באה השבירה. לפי שהאלהות נותנת היא לפי כחה, והמקבל מוגבל הוא, אם כן תהיה הטובה מוגבלת, על כן נותן הוא הטובה בלא שעור, לפי מדתו, ותהיה אלהית בלתי גבולית, ואף על פי שלא יוכל המקבל הנברא לקבל, כי אם כשישבר לגמרי. ויבנה בתשוקתו לשוב למקורו הבלתי גבולי, להתאחד באלהות, ובזה יעשה הנברא את עצמו, ויהיה במדרגת השלמות של בורא, ויתעלה ממעל לגבול של נברא, מה שלא היה אפשר בלא שפעת רב טוב למעלה ממדרגת אפשרות קבלתו, שהיה תמיד רק במדרגת נברא, ולא במעלת בורא כלל.

מְרוּרוֹת וְנִחוּמִים.

לא

ההכרה הסוביקטיבית גם היא יקרה מאד, וחלילה לזלזל בערכה, וביחש להתוכן הדתי שלה, כלול הכל בכלל אל תהי רשע בפני עצמך.

כאשר נזדמן הדבר, ומצד התוכן הסוביקטיבי מתמלא האדם מרורות על עצמו, על ערכי מוסרו, ועל השקפותיו, והוא מתקצף על הלחץ שמחשבותיו לוחצות אותו, ידע אז ויכיר, כי לא באו אלה הסערות בכדי לעקור את זה התוכן שהוא כל כך קרוב אליו, שהוא הגשר המעביר אותו מעולמו המצומצם לעולם הרחב והמלא אור וחירות של קדושה, אלא יחזיק במעוזו, ויתמם עם אלהיו, ובארחות החיים הפנימיים יחזיק ויוסיף אומץ, בהסכמות של תשובה קרובה יתחזק להיטיב את היחושים.

ואור יותר רענן ויותר מקיף יגלה לפניו, מהעולם המלא חוקים ומשפטים ישרים ותורות אמת, מזיו התורה יקבל מאורו, ומתוכן החכמה העליונה יחצוב לו מחצב של השקפות ונחומים.

ועם זה יבחר ויקרב אליו את אותו המוסד הרוחני הפנימי הפועל את פעולתו ברגשותיו הקרובים, וכאור בקר יזרח שמש לפניו ובוקר חדש, נחומים ותקוות חדשות ממקור הישועה לפניו יצמחו, ובושת עלומיו ישכח, וחרפת אלמנותיו לא יזכר עוד, כי לא אלמן ישראל ויהודה מאלהיו.